

SASTRERIA TANCADA

Jo veia el sastre com una cosa eterna,
com algú que hi era i que romandria després que em
traslladés,
talment la casa on s'arraulia l'escàs obrador
amb la porta-finestra que s'obria des del soterrani,
i jo vivia just a sobre, hi passava sempre per davant;
tenia la certesa que hi seria com l'endemà que
venia
i, ara, acabades les dues setmanes de vacances d'estiu,
s'ha trencat la confiança que tenia en la invariabilitat.

Han passat trenta anys des que vaig davallar-hi
per l'escala estreta, entre els vestits a mig fer que penjaven,
el senyor Fischer em mirava com si em veiés per primera
vegada,
la seva planxa esternudava, el teixit moll treia vapor,
potser hi vaig anar per fer-me ajustar roba comprada,
després m'escurçaria pantalons, i més terns,
el gris colom, el negre corb i el marró tabac
són un vestuari que em bastarà per tota la vida.

Megszűnt szabóság

Úgy néztem a szabót, akár egy örök dolgot, / mint aki volt, s marad költözésem
után is, / akár a ház, ahol a szűkös műhely kuporgott / az alagsorból nyíló ablakos
ajtájával, / én meg fölöttem laktam, jöttem, mentem előtte, / olyan biztosan ott volt,
ahogy eljött a holnap, / s mire a két hét nyári szabadság befejeződött, / megtört az
állandóság iránt érzett bizalmam. // Harminc év múlt el, mióta leereszkedtem hozzá,
/ a szűk lépcsőn a föntről lógó félkész ruhák közt, / úgy nézett Fischer úr, mintha
először látta, / prüszkölt a vasalója, gőzölt a lucskos kelme, / talán igazítottam
a boltban vásárolt holmit, / aztán nadrágokat, s több rend öltönyt szabott rám, / a
galambszürke, hollósötét és dohánybarna / ruhatár elég lesz számomra élethosszig. //

Quan em vaig adonar de la nota clavada darrere la reixa de
ferro

com una esquila, no vaig pensar en res més,
ocultava el meu egoisme sota el compadiment,
em planyia a mi mateix per la mort imaginada del meu sastre,
qui tindrà cura dels meus vestits
si no trobo talla que convingui a la meua figura,
era per la utilitat que m'havia importat la seva presència
lacònica,
l'interès s'afeblirà, i llavors només faltará la seva veu.

Quants artesans jubilats han acabat en l'oblit definitiu,
i poques vegades els ha substituït un jove successor,
tants oficis malviuen en procés d'extinció
de sota el nostre pati també n'ha marxat el sabater,
arrossegant els peus,
el meu vestit quedarà tacat, s'acumulen les ràdios
espatllades,
¿qui vindrà, si és que ve algú, després del nostre
lampista operat del cor?,
i nosaltres també ens elevarem al carrer dels Artesans
celestes,
de damunt de la sastreria escalfada per la planxa,
ara refredada.

Mikor a vasrács mögé kiszögelt hírt észrevettem, / akár a gyászjelentést, nem
is gondoltam másra, / részvétemmel önzésemet rejtegettem, / magam sajnáltam
szabóm elképzelt halálában, / hogy ki vállalja ruháim gondozását, / ha alakomra
illő méretet nem találok, / haszna miatt volt fontos szűkszavú jelenléte, / elgyengül
majd az érdek, s már csak hangja hiányzik. // Hány nyugdíjazott iparos tűnt végül
feledésbe, / s ritkán követte őket valamely fiatal utód, / annyi mesterség tengődik
kihalófélben, / udvarunk aljáról a suszter is elcsoszogott, / ruhám maradhat
szutykos, gyűlnek a rossz rádiók, / szívműtött gázszelőlők után vajon ki jön, ha
jön, / s mi is a mennyei Mesterek uccájába emelkedünk / a kihúlt, vasalómeleg
szabóműhely fölül. /